

סיפורי צדיקים

גליון 371
שנה ח' תשע"ט

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תורה למשפחה קליטת על ואישור לשרתמש בתמונה

סיפורי חז"ל

מעניי הדור נעלם הסוד
אמר רבי אלעזר לאביו, יום אחד כשהיינו בבית המדרש, דנו החברים במה שאמר רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים, שמא תסתכנו בעצמכם, כי נאמר (תהלים ק"א - ז') "דובר שקרים לא יכון לנגד עיני". עוד אנו יושבים שם המשיך ר' אלעזר, ירד זקן הזקנים ושאל אותנו במה אנו עוסקים, כשהשבנו לו שאנו עוסקים בדברים שאמר רבי עקיבא לתלמידיו, אמר לנו בדברים יש סוד עליון ואנו בישיבה של מעלה פירשנו אותם, וכדי שלא תטעו בפירוש ירדתי ממרומים כדי לבארו לכם, מעיני הדור נעלם הסוד, אך לכם יש לי רשות לגלות, ואמר לנו האישי מעולם העליון סודות תורה.
(זוהר ח"א כ"ו ב')

פרשת השבוע

ותהיינה מחלה תרצה וגו' בנות צלפחד לבני דודיהן לנשים (ל"ו י"א)
מסופר על אחד מנכבדי וילנא שבא אל הגה"ק רבי שלמה זלמן מוילנא זיע"א, והתלונן בפניו שמחותנו הערים עליו ועל בני משפחתו, ולאחר שהשיא את בנו הלמדן לבתו של אותו אדם, יצא הסוד ברבים שהאשה מבוגרת מבעלה בכמה שנים טובות. הרגיע רבי שלמה זלמן את האיש ושכנע אותו שלא יגרום חלילה לביטול קשר הנישואין של בנו, ובין השאר אמר לו צא וראה, שאף בתורתנו הקדושה מצינו מעין המעשה שארע לך, הנה אנו רואים על בנות צלפחד ו'תהיינה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונועה בנות צלפחד לבני דודיהן לנשים" אומר על כך רש"י "כאן מנאן הכתוב לפי גדולתן, לפי גילן, ובכל המקרא מנאן לפי חכמתן" ויש מקום לשאול, מדוע מקפיד הכתוב למנות בכל מקום את בנות צלפחד לפי חכמתן, ורק בפרשת מסעי נמנות הבנות לפי גילן? אלא המשיך רבי שלמה זלמן ואמר כשחיוך של אהבת ישראל על פניו: בגמרא (בבא בתרא דף קיט) אמרו חז"ל על בנות צלפחד, שאפילו הקטנה שבהן לא נישאה קודם שהיתה בת ארבעים. במצב זה לא היה מן הראוי למנות את הבנות לפי שנותיהן, ולכן מנה אותן הכתוב לפי חכמתן, אבל בסוף פרשת מסעי מדובר על בנות צלפחד לאחר נישואיהן, ולכן הן נמנות כאן לפי גדולתן זו מזו בשנים, שכן לאחר הנישואין שוב אין לחשוש מכך שיוודע ברבים הגיל האמיתי של האשה.

ויסעו מהר שפר ויחנו בחרדה (ל"ג - כ"ד)
פעם אחת ישב ה"חווה הקדוש מלובלין" זיע"א במסיבה עם תלמידיו הקי, ודרש תורה על כל מ"ב המסעות שזכרים בפרשה, כשהגיע לפסוק "ויסעו מהר שפר ויחנו בחרדה" לא פירש על פסוק זה. נענה לו תלמידו הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זיע"א ואמר, שיש לו לומר תורה על פסוק זה, ואמר בוה כי הנה מצינו באברהם אבינו ע"ה שנקרא 'הר' שאמרו חז"ל (מסכת פסחים) 'לא כאברהם שנקרא הר', וגם מצינו ביעקב אבינו ע"ה שנקרא 'שפר', כמאמר חז"ל (מסכת בבא בתרא) 'שופריה שיעקב מעין שופריה דאדם קדמאי', וכן מצינו שיצחק אבינו ע"ה נקרא 'חרדה' כמו שאמר הכתוב 'ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד', והפירוש הוא, שהנה איתא (מסכת שבת) אמרו חז"ל דלעתיד לבוא יאמר הקב"ה לאברהם, בניך חטאו, ויאמר לו רבש"ע, ימחו על קדושת שמך, וכן יבא אל יעקב ויאמר לו, בניך חטאו, והוא משיבו ג"כ, ימחו על קדושת שמך וכו', ואח"כ יבא אצל יצחק אבינו ע"ה ועשה לו חשבון, עי"ש.

ועפ"ז אפשר לפרש, ויסעו מהר שפר היינו יסעו "מהר" שרומז לאברהם אבינו, וכן יסעו מ'שפר' שרומז ליעקב אבינו, ויחנו 'בחרדה', היינו ביצחק אבינו שנקרא 'חרדה', שהוא עשה חשבון ואמר פלגא עלי ופלגא עלך וכו'.

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים 8:14 ת"א: 8:17 ר"ת: 8:49

זמני כניסת השבת
פרשת מסעי

זמני כניסת השבת
ירושלים: 7:00 ת"א: 7:15

כל עוד היו בידי האברך קצת מזומנים ממה שהביא עמו מחו"ל, ישב באהלה של תורה מבודד יומם ולילה, אך עברו כמה שבועות והכסף תם, העוללים שואלים ללחם והבית ריקן, אשתו הצדקנית מיעצת אותו להכנס אל רבי שמואל ולבקשו שיקבלו לישיבה, ברעיונה עולה דמות ים הגדול ונחשוליו אשר בלעו ללא רחם את המכתב, הה הה היא נאנחת חרישית, אילו היה עתה מכתב זה ביד בעלה. עבר יום ועוד יום והאברך נוכח כי צדקה אשתו, בדברה אליו יום יום ללכת אל רבי שמואל ולבקשו שיקבלו לישיבה כי כלתה פרוטה מן הכיס, אך כדי שלא יהיו הדברים נראין כפגימה דקה באמונה, חוזר האברך בפני אשתו על דברי המסילת ישירים ספר שלא מש מכיסו, לא שהשתדלות הוא המועיל, אלא שהשתדלות מוכרח, ובכן כדי לקיים חובת ההשתדלות הוא מודיע לה שהוא נאות ללכת אל הרב, ועל ה' הוא משליך יתבו. למזלו וכרצונו נודמן רבי הירש'ל לחדרו של רבי שמואל בשעה שלא היה אף איש בחדרו, בחרדה ובכפיפות קומה ניגש אל רבי שמואל ושטח את בקשתו להתקבל לישיבה, ובצדקתו גם נימק רבי הירש'ל את בקשתו, יען כי אין לי פרנסה. בשביל פרנסה נכנסים לישיבה? מתמה רבי שמואל, והלא תכלית הישיבה הוא ללמוד תורה ולעמול בה, וכשלומדים תורה ממילא יש קמח, נו, ממשיך רבי שמואל, האם יש לך איזה המלצה מחו"ל שאתה בר אוריין ושאתה בכלל אברך המעוניין ורוצה לעמול בתורה? רבי הירש'ל עומד דומם ליד רבי שמואל ושוקק, הוא נוכר במכתב רבו שהושלך לים הגדול מפני שלא רצה להשתמש בכתרה של תורה, הוא מעדיף איפוא גם עתה להעלים מהרב את דבר המכתב, וכך עברה כמחצית השעה, האברך עומד שותק ושוקע בהרהוריו, ואילו רבי שמואל יושב על כסאו רדום, משא ועול הציבור בעיר הקודש, המקבצת לתוכה בנים מארבע כנפות הארץ, גוברים על כוחותיו של רב העיר.

צעדים כבדים נשמעו מן החצר, הרב ננער, נושא המכתבים הארמני נכנס ברעש אל הרב, והניח צרור גדול של מכתבים מחו"ל המיועדים לרבה של ירושלים. האברך התרחק מיד קצת הלאה מכסאו של רבי שמואל, למען לא יפריע לו לעבור על המכתבים שהגיעו עתה, הרב ממיין את המכתבים, והנה מכתב של בעל הרה"ק ה"חידושי הרי"ם" מגור, רבי שמואל מבכר את המכתב של ידידו המצוין כדי לפותחו ולקוראו ראשון, והרי כל תוכנו מכתב קצר כתוב על ניר רחב שוליים "היות ותלמידי האברך רבי הירש'ל מטומנוש נסע לעיה"ק ירושלים ת"ו למקום שאין מכירים אותו, והגם שנתתי בידו מכתב המלצה להגיד לאדם ישרו, אבל אני יודע אותו וחושש אנכי שלא ימסור המכתב למעלתו, לכן אני מעתיק לכת"ר מה שכתבתי במכתב ההמלצה הראשון, כי האברך הזה לומד תורה מתוך יסורים מאז עמדו על דעתו, ומשחזר פניו על עמלה של תורה לשמה, נא לקרבו ולסעדו". מבדיל, מבדיל, קרא רבי שמואל בקראו את המכתב פעם ופעמיים, כשמבטו מופנה בהתפעלות לעבר האברך הניצב לימינו, מבלי שהאברך תפס בכלל במה עוסק מכתב זה שהרב כבר קראו ושלוש. "אתה משלנו", "אתה משלנו", קרא רבי שמואל בהתרגשות אל האברך, כשהוא מתרומם מכיסאו ומושיבו על ידו. למותר לציין, כי בו ביום נתקבל רבי הירש'ל לישיבה ולא פסק פומיה מגירסא עד יומו האחרון.

ראה מזכיר הישיבה כי העשיר טרכטנבערג עזב את בית הרב ברוגו ובנויפה, מה עשה? הלך בערב אל חדר מלונו כדי לנסות להפיג את כעסו ולרכבו, אבל לשווא. אחרי רוב דברים ושכנוע הציע לו המזכיר ללכת אל ביתו של האברך, לעמוד מבחוץ ולהציץ דרך החלון פנימה, כדי לראות את תהלוכותיו. העשיר נאות ויחידיו הלכו לראות מה מתרחש בפנים ביתו של האברך אשר הרב כה חרד לקראתו, עד שדחה מפניו את אחד מגדולי נדיבי מוסדותיו. והשעה שעה אחת אחר תפילת ערבית,

א פולישער יונגערמאן (האברך מפולין) בירושלים של מעלה (ב') (תקציר משבוע שעבר) אשר טרכטנבערג היה עשיר מופלג מארה"ב, ידוע היה בשפע תרומותיו למוסדות הישוב הישן בירושלים, אמנם היה יהודי פשוט אולם לבו היה קשור ומלא רגש עמוק לתורת הישוב הישן בעיר הקודש. יום אחד עלה בלבו של מר טרכטנבערג לעלות ולבקר בארץ ישראל, אשר במוסדותיה הוא משקיע תרומות הגונות, באחד מימי חודש אלול, והנה מר טרכטנבערג נמצא בירושלים, מזכיר ישיבת עץ חיים בחורבת רבי יהודה החסיד אשר מר טרכטנבערג היה מתומכיה הגדולים, קיבל ידיעה מראש על בואו, ועוד ביום שהגיע, הלך אל בית מלונו והציע לו לערוך ביקור אצל הגאון רבי שמואל סלנט וזע"א מרא דאתרא וראש הישיבה. מר טרכטנבערג שמח על ההצעה ושניהם הלכו מיד אל ביתו של רבי שמואל. המזכיר הציג את מר טרכטנבערג בפני הרב כאחד מתומכיה הגדולים של הישיבה. הרב כיבדו בלבביות כדרכו והתייר ישב וסיפר לו על עזרתו הרבה בעבר למוסדות התורה בירושלים, ועל תכניותיו להבא. הרב האוין ועודדו מאד.

עודם משוחחים ומישהו דופק על הדלת החיצונה, רבי שמואל מרמו למזכיר הישיבה שיפתח, הדלת נפתחה והנכנס התיישב להמתין בחדר החיצון עד שהרב יתפנה לו. כלאחר יד שאל רבי שמואל את המזכיר מי הוא הבא? 'דער פולישער יונגערמאן' - 'האברך הפולני' עונה המזכיר. הרב התרגש מאד לשמע מי הוא האורח, ובין רגע התרומם מכסאו ואץ רץ אל כוון החדר החיצון, הכניס את האברך פנימה, גפפו ונשקו ולא נרגע עד שהושיבו לימינו ולא זו מלחבבו וללטפו. מה רצונכם אברך יקר? שואלו רבי שמואל בלבביות מפתיעה. שום דבר מיוחד רבי, משיב האברך, רציתי פשוט להציע לפני הרבי ישוב נאה על קושיית רבי עקיבא איגר בפירוש המשניות, שנפל במחשבתי היום לפני הצהרים בשעה שישבתי וחיכיתי בחדר ההמתנה של מרפאת העיניים. נו, נו, חידושי תורה שנתחדשו במרפאת העיניים, ודאי יאירו את העיניים, מגיב רבי שמואל בבדיחותא. השיחה נמשכה חצי שעה ויותר, ובניתיים חלשה דעתו של העשיר בראותו איזה כבוד חולק הרב לאברך זה, ואיזה אהבה הוא רוחש לו עד ששכח עליו כלל. ומכיון שר' אשר בא לכלל חלישות דעת, בא לכלל כעס, ונענה ספק מדבר לעצמו וספק מדבר לנוכחים, "תמהני אם אצלנו באמריקה היה קורה דבר מעין זה, שהרב דמתא אשר הוא אישיות מכובדת ביותר על כולם, יעשה טקס מיוחד מאיזה אברך בטלן ועני מפוזר".

הדברים יצאו מפיו, וצורתו של רבי שמואל נשתנה לפתע, וכל גופו התחיל רועד, עבר רגע קט ורבי שמואל התחיל גם גוער בחריפות בנדבן שישב למולו כשהוא דופק בחזקה על שולחנו הרעוע לאמר, איזה מין חוצפה היא להתבטאות דברים מעין אלה על אברך בן ישיבה ותלמיד חכם? הרב לא נרגע והרעים עוד, אני אומר שזו היא חוצפה, חוצפה שאין לה גבול. לדעת, מוסיף הרב, הוא צריך לקבל נויפה כדון, ביני וביני קם הנדבן ועזב את בית הרב במהירות, והנהלת הישיבה התייאשה כלל מלקבל עוד כל עזרה מהעשיר טרכטנבערג, היחסים עמו כאילו נותקו.

מי היה אברך זה אשר רבי שמואל תבע כה בחזקה את עלבונו? שמו רבי הירש'ל, לידתו בפולין בעיר וורשא, למד תורה אצל הרה"ק בעל "חידושי הרי"ם" וזע"א. הוא עצמו למדן גדול מאד, ויחד עם כל זה ממולא יסורים ומכאובים ובעניות. לימים נפטר אחיו בירושלים, והוא בא לארץ ישראל לתת חליצה לאשת אחיו המת, ובהזדמנות זו החליט להעלות את משפחתו לארץ הקודש ולהשתקע בה.)

משל ונמשל

מיום שחרב בית המקדש לא נראית רקיע בטהרה

משל לעולם, שיום אחד לפתע פתאום כבה אור השמש לבלי שוב, ברגע אחד חשך על כל האנשים עולמם, בצערם כי רב, נאלצו לחשוב על פתרון יצירתי שיאפשר להם לקיים חיים כסדרם עד כמה שאפשר. הפתרון נמצא בדמותן של מנורות. בהתחלה זה היה קשה מנשוא, שכן ההבדל הורגש מיד ומנורות נתלו בכל מקום אפשרי כדי לנסות להחזיר לעולם מעט מהאור שהועם בו. לאט לאט, אנשים החלו להתרגל אל המצב. אחד מאותם אנשים שחיו באותו עולם ובאותה התקופה, כבר הודקן והיה לישיש מבוגר. באחד הערבים הוא טייל להנאתו עם אחד מנכדיו. כל הרחוב היה עמוס לעייפה בנורות ניאון. "סבא, תראה איזה יופי של מנורות!", קרא הנכד בהנאה, תראה איך הן עומדות יציבות ולא נכבות! בכל יום נדלקות בסדר מופתי, אחת אחרי השנייה!", עוד הוא מביט בנורות הרחוב בהנאה גלויה, אנחה כבדה שנמלטה מפיו של סבו האהוב, הגיעה לאוזניו. הנכד, הביט בסבו בפליאה, והסב הסביר לו: "נכדי היקר! אתה יודע אתה נולדת לתוך עולם שכולו מנורות. בגדלים שונים, בצבעים שונים. את האור שלהן בלבד אתה מכיר. אבל אני נולדתי בדור אחר. בדור שלי היה כדור אש גדול, שהיה תלוי במרום, ולכדור הזה קראו שמש. השמש הייתה מאירה עלינו כל היום, ולא רק מאירה, אלא גם מחממת בקרניה הנעימות. האור שלה היה משהו יוצא דופן, שלעולם לא אוכל להסביר לך. הוא היה חודר לכל פינה ומאיר את העולם כולו. זה היה אור טבעי ומיוחד, חזק מכל מקור אור שעוד ימצאו בעולם. ויום בהיר אחד, השמש כבתה. ברגע אחד, נתמלא כל העולם כולו בחשיכה גדולה, שמאו ועד היום לא הצליחו להאיר. האור שאתה רואה היום זה רק הבלחות קטנות של אור עצום, לו רק היית זוכה לחוות פעם אחת באור השמש שאבדה לנו.

הנמשל: גם אנחנו חיים בדור של "מנורות רחוב". גם אנחנו חיים תחת הרושם ש"נורות הניאון" שסביבנו הן האור החזק ביותר שיכולנו ליהנות ממנו, אבל זה רק בגלל שמעולם לא זכינו לחוות באורה של השמש. קשה לדמיין את זה, אבל פעם היה פה אחרת. הגמרא מלאה בתיאורים שלפני החורבן: "מיום שחרב בית המקדש ננעלו שערי תפלה... ונפסקה חומת ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים" (מסכת ברכות, ל"ב, ב) "מיום שחרב בית המקדש אין יום שאין בו קללה ולא ירד הטל לברכה וניטל טעם הפירות" (מסכת סוטה, מ"ח, א') "מיום שחרב בית המקדש לא נראית רקיע בטהרה" (ברכות, נ"ט, א'). המשמעות של רק מקצת האזכורים על התיאורים הללו, מלמדים אותנו על שינויים שהיו החל מהפרטים הקטנים ביותר ועד הדברים המשמעותיים ביותר - כמו העובדה שנעלו עברונו שערי תפילה. שיבנה בית המקדש במהרה בימנו.

(מתוך מאמר)

כיון שהגיעו על יד ביתו של רבי הירש'ל, תפסו השנים מקום לתצפית, נצבו בחשאי סמוך לחלון הבית, והמוכיר רמו למר טרכטנבערג להציץ היטב פנימה. מר טרכטנבערג הופתע כולו לראות את האברך אשר פגש בשעתו בבית רבי שמואל, יושב ליד שולחן ארוך, רגליו החשופות עד קצת למעלה מעקביו נתונות בתוך ספל מים קרים כדי שלא תחטפנו שינה, וששת ילדיו עוטרם את השולחן. האבא נותן להם ארוחת ערב ומחלק לכל ילד מנה של שתי פרוסות לחם יבש בתוספת חתיכת חלבה, מאכל עממי של הימים ההם. חתיכת החלבה בותרה לששה חלקים דקיקים וחולקה לילדים הקורנים מאושר, ואילו הוא האבא עצמו אוכל את מנת הלחם ללא התוספת, אלא טבול בכוס תה בלבד. גמרו לאכול ולברך, ישב האבא ללמוד עם ילדיו לאור מנורת הנפט הכהה שעמדה באמצע השולחן.

תוך שעה קלה התחילו כולם ללמוד בצוותא, וקול התורה השתפך החוצה, והשנים מר טרכטנבערג והמוכיר עומדים מבחוץ ומסתכלים במחזה, מעיני מר טרכטנבערג זולגות דמעות, המוכיר הבין שהביקור פעל על לב נדיב המוסד, והוא מעיר לו כי השעה מאוחרת וכדאי לחזור אל מלוננו. אך מר טרכטנבערג מסרב, הוא אינו רוצה לעזוב את המקום, החיזיון שברו לגמרי, עתה הוא עומד צמוד ליד החלון ומסתכל אל הילדים רזי הפנים הלומדים בניעימות, וחליפות הוא שם עיניו בפניו של האבא אשר בכח כוית לחם וכוס תה, הוא יושב ולומד עם הילדים בדביקות כזו שלא ראו עיניו מימיו. אחרי כשעתיים העיר המוכיר שוב על השעה המאוחרת, גם הוא עצמו עייף, אך מר טרכטנבערג מתעקש הוא רוצה לראות הלאה והלאה, וכך עברו ארבע שעות תמימות, הילדים נרדמו אחד אחד על הגמרא הפתוחה, גם האבא נרדם לבסוף, אך מר טרכטנבערג אינו עוזב עדיין את המקום. כרבע שעה עברה, האברך ננער משנתו, העיר את ילדיו, הגיש להם מים ליטול ידיהם, ושוב בקע קול מקהלת הילדים, הם קוראים קריאת שמע בהתלהבות. עתה חוזר מר טרכטנבערג אל מלוננו נדהם ומופתע כזאת לא ראו עיניו מימיו, כל אותו לילה לא עצם מר טרכטנבערג עין, דמותו של רבי הירש'ל וילדיו עמדו לנגד עיניו, קול ניגון לימודם עלה באוזניו כקול הכינור, ולא היה יכול להירדם, הוא מתחיל לפשפש במעשיו כי באמת חטא במה שהפליט נגד אברך שהורו כזה, ביטוי בלתי מנומס, אהה כמה צדק רבה של ירושלים בנויפתו.

קרא הגבר, האיר היום ומר טרכטנבערג בלויית המוכיר כבר עמדו בביתו של רבי שמואל סלנט, מר טרכטנבערג ממרר בבכי ומבקש מרבי שמואל סדר תשובה, הוא רוצה כפרה ומודה על שגגתו, רבי שמואל מקבלו עתה בסבר פנים יפות, אך מפנה אותו אל רבי הירש'ל כדי לפייסו השנים עוד הספיקו לפגוש את רבי הערש'ל בבית הכנסת אחרי תפילת שחרית, ורבי הרש'ל לא רק שהתפייס, אלא שלא הבין את חטאו של זה שפגע בו. מר טרכטנבערג מציע לו באותו מעמד לעשות עמו עיסקא של "יששכר וזבולון", כלומר: הוא יכלכל אותו וכל מחסורו עליו, ותמורת זה יהא שותף עמו בגן-עדן בשכר תורתו. רבי הירש'ל אינו מסכים לעשות מעשה מבלי לשאול את דעת רבו "החידושי הרי"ם". למחרת עזרב טרכטנבערג את ירושלים בדרכו לחו"ל, מתוך החלטה נחושה להכפיל ולשלש את עזרתו למוסדות הישוב הישן בעיר הקודש אשר נשמות קדושות שוכנות בתוכם, ואכן נשמתו של ר' הרש'ל לא היתה בודדת בירושלים של אז, חברים רבים היו לו ולדרכו בקודש.

צ'ין אדם לחברו

חכם לב יקח מצוות
במסירות נפש ממש

מסופר ע"י יהודי בשם ר' ישראל שהיה נוכח בשעת מעשה. היה זה בשנת תש"ח בירושלים, הערבים ירו וזרקו רימונים בהרבה אזורים בארץ, אזעקות נשמעו ואנשים רצו למקלטים לעתים קרובות. ר' ישראל שהה באחד המקלטים בירושלים כששמע על אחד מתלמידיו שנפגע מרימון והובא לבית החולים ביקור חולים בירושלים. הוא רץ לאורך הרחובות לבית החולים, הוא נמנע מללכת במקומות הפתוחים אשר שם יוכלו לפגוע בו כדורי הערבים. כשהגיע לכניסה של בית החולים, הוא ראה במרחק את הצדיק רבי אריה לוי זיע"א רץ עם אדם נוסף לכיוון בית החולים, כשנכנסו למחלקה המרכזית של בית החולים נדהמו מהמראה הנורא של גופות רבות המכוסות בסדינים, התוצאות הנוראות של התקפת הערבים. ר' ישראל החל לחפש אדם כדי לשאול ולאתר את מקום תלמידו. באותו רגע הוא ראה דבר לא יאומן, ר' אריה לוי עבר מעל לכל נפטר, הרים את הסדין הלבן שכיסה אותו, וביקש מהאדם שליווה אותו לצלם את פניו של הנפטר, וכך הם עברו מהרוג להרוג. הוא ידע שר' אריה מפורסם כאוהב ישראל גדול, ולכן הוא לא הבין כלל מדוע ר'

אריה מצלם את ההרוגים, האם אינו חושש לבזיון המתים? ר' ישראל חשב בתחילה שכנראה ר' אריה רוצה את התמונות כדי להראות לעולם את אכזריותם של הערבים, אך הוא הבין שאין זה הפתרון למעשה. ר' אריה, קרא ר' ישראל, היכן כבוד המת? ר' ישראל, השיב ר' אריה, אתה יכול להאמין לי שהדבר נצרך ביותר, כשמעתי את החדשות הנוראות על ההרוגים, עלה בלבי חשש שבגלל ריבוי ההרוגים לא יצליחו הקברנים לזהותם כראוי, ונשותיהם תשארנה ח"ו עגונות, ולעולם לא תוכלנה להינשא שנית. חשבתי שכנראה התמונות הללו יסייעו לרבנים בתפקידם. ר' ישראל עמד בפה פעור, כשר' אריה ממשיך להסביר, רצתי מהמקלט כדי לחפש צלם, בתחילה לא מצאתי אדם שיסכים לבוא איתי, גם כשמצאתי לבסוף את האדם הזה, נשמעו האזעקות למשך הרבה זמן, והוא פחד ליצאת. ניסיתי להסביר לו את חשיבות המעשה שאנו חייבים לבצע, אך בכל זאת הוא חשש. אז אמרתי לו, אני מבטיח לך שאתה ואני נתחלק שווה שווה בשכר המצווה החשובה בעולם הבא, רק אז הוא הסכים לבוא איתי. במצב חירום וסכנה כה גדולה רק אדם כר' אריה לוי חשב על מצוה כה גדולה.

תלולא דצדקיא

יום ראשון ג' מנ"א

הרה"ק רבי שמשון מאוסטראפאליע ב"ר פסח (ת"ח)

הרה"ק רבי מנחם עזריה מפאנו ב"ר יצחק ברכיה (רמ"א מפאנו - שפ"ה)

יום שני ד' מנ"א

הרה"ק רבי בן ציון ב"ר שלמה מבאבוב

(קדושת ציון - תש"ג)

יום שלישי ה' מנ"א

רבינו יצחק לוריא אשכנזי ב"ר שלמה (האר"י

הקדוש - של"ג)

הרה"ק רבי חיים מקראסנא ב"ר צבי הירש

(תלמיד הבעש"ט - תקנ"ג)

יום חמישי ז' מנ"א

הרה"ק רבי ישכר דב ב"ר אריה יהודה מזלאטשוב

(תקנ"ה)

הגה"ק רבי משה גרינוולד ב"ר עמרם (ערוות

הבושם - תרע"ז)

הרה"ק רבי אליעזר רוזנפעלד מאושפיון הי"ד ב"ר

יהושע מקאמינקא (תש"ג)

הרה"ק רבי שלום נח ב"ר משה אברהם (ה"נתיבות

שלום" מסלונים - תש"ס)

יום שישי ח' מנ"א

הרה"ק רבי שמואל שמעלקא מיאס

ב"ר אהרן משה בעל ה"קרני ראם" (תרכ"ז)

הגה"ק רבי שמחה זיסל (הסבא מקעלם)

ב"ר ישראל נחומ"ס (תרנ"ח)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמילאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" רמזים וסימנים תרשים על המצוות.

הלכות מוקצה (ח)

א) אם נטל כלי שמלאכתו לאיסור בידו, לצורך גופו, או מקומו, באופן שמותר לו עתה להניח המוקצה באיזה מקום שירצה, ולא צריך להניחו מיד מידו, מכל מקום אם עמד לנוח, או שהתיישב, שוב אסור להמשיך לטלטלו, כי בשמתחיל ללכת, הרי הוא טלטול חדש. (שו"ע הרב, סימן ש"א, קונטרס אחרון, ס"ק י')

ב) קדירה שמלאכתה הוא לבישול, דינה ככלי שמלאכתו לאיסור, ומותר לטלטלה רק לצורך גופו, או מקומו. (משנה ברורה סימן ש"ח, ס"ק ב')

ג) קדירה שמלאכתה הוא לבישול, ונשאר בה מהתבשיל, מותר לטלטלה כדין כלי שמלאכתו להיתר, אבל שלא לצורך כלל, אסור לטלטלה. (שם)

לע"נ

הרה"ק רבי שלום נח ב"ר משה אברהם
ה"נתיבות שלום" מסלונים זיע"א
נלבי"ע ז' מנ"א תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז